tassakeste kõrwa sisse: „kõrtsipappa! sind ma ei tahha ilma rahhata ka mitte. Kes teab millal so aeg jälle täis saab.“ —

Tark ärgo naergo.

Küttil olli emmane liñno koer. Se tõi ühhekssa poega, keik — mõttelgo innimenne — úsna pimmedad. Kütti meel haige, upputas keik ärra. Teised irwitasid, et ta illusad koera poiad ärraupputanud. Agga küt mees polnud ka mitte kottin kasnu, kostis: „Eks se polleks mailma ees surem naer olnud, kui ma ühhekssa purro pimmedat koera olleksin úlles kaswatanud.

Lahhutamisse rohhi.

Ühhes seiso wäes olli úks soldat, kes ööd ja päwad tukkus. Kül teised teggid temmaga mõnda tempo, agga úksi assi ei aidand. Ühhel tulli weel úks nou mele: kui ta jälle tubliste tukkus, kiwer ninna ees, wõttis kiiwre ärra ja panni kappa täie külma wet assemele, — siis kutsus teisi sedda nalja watama, mis piddi sündima, ja õppetas mis nad piddid teggema. Keik kissendasid ühhest suust: Peter! kindral tulleb! rutto wälja! Peter unnine, saand arro ühti, läks kiwert wõtma, wõttis kappa täie wet, saoh, kaela. — Mehhe unni sestsammast tunnist kaddund.

Ahw kokka abbilinne.

Úks Prantsusse-ma kok olli üht ahwi õppetanud kanno ja linda sulgist puhtaks teggema, et tal ennesel wähhem waewa olleks. Ühhel päwal andis ta kaks põld-püüd ahwi kätte, et ta neid piddi puhtaks teggema, ahw wõttis püüd ja istus kõgi lahtise akna peäle ja hakkas sulga rebbima. Sedda näggi úks kul, kes seält möda lendas, tulli kui nool, tõmbas ühhe pú akna peält ärra ja läks omma teed. Ahwi püksid sõitsid kassuka pärrast, ehk wast hakkab kok sedda sulgest puhtaks kloppima, mõtles: mis pean teggema,